

en saadan Bestemmelse maa vi have rettet. Dette sidste Stykke af § 19 lider efter min Opfattelse af to ret store og meget væsentlige Mangler. Jeg skal ganske kort tillade mig at antyde, hvori disse Mangler bestaa. Den første Mangel bestaar i, at paa disse Veje er den kørende i Stand til at værges sig imod Fare, til at sikre sig imod, at han kan komme til Ulykke, men paa andre Veje er dette Værges fuldstændig slaaet ham ud af Haanden. Paa alle de Veje, der ere 12 Alen og derover, er den kørende absolut helt værgeløs, der er han i Virkeligheden prisgivet Automobilisten. Ja, selv om en Automobilist ser, at kører han forbi, er der al Sandsynlighed for, at Hestene ville løbe løbsk, har han desuagtet Lov til at køre forbi, og sker det saa, at Hestene løbe løbsk, og der sker Ulykker, og Mennesker og Dyr komme til Skade, paahviler der ikke Automobilisten Spor af Ansvar, og der kan ikke mod ham gøres Erstatningskrav gældende. Saaledes er den Bestemmelse, der blev vedtagen ved 2den Behandling, og som nu findes i Lovforslagets § 19. Det er den første Mangel, som findes ved denne Bestemmelse, og jeg synes, at den er saa stor og øjensynlig, at vi nok maa kunne blive enige om, at den bør rettes. Den anden Mangel, som findes ved sidste Stykke af § 19, er den, at paa Veje, der have en Bredde af under 12 Alen, er Automobilisten i Virkeligheden prisgivet den kørende, idet den kørende kan udvise en saa stor Drilagtighed, at han kan tvinge Automobilisten til at køre bag efter sig i Skridt, maaske baade en og flere Mil. Se, det er lige saa urimeligt. Man maa jo ikke lave en Lov saaledes, at den kørende kan udvise en saadan Drilagtighed mod Automobilisten. Udvalgets Flertal har ogsaa godt set, at det var nødvendigt at faa dette rettet, og det har ogsaa gjort et Skridt til at faa den sidste af disse Mangler rettet, men det har rigtignok intet Skridt gjort til at faa den første Mangel rettet, som i Virkeligheden er den største. Det Skridt, Udvalgets Flertal har gjort, er, at det har stillet et Ændringsforslag under Nr. 4, som gaar ud paa, at den forankørende ikke maa volde Automobilisten unødigt Forsinkelse. Nu ere vi sikkert allesammen klare over, at dette Udtryk, at han ikke maa volde Automobilisten unødigt Forsinkelse, er et noget vagt og ubestemt Udtryk, og dersom det bliver til Lov, vil det sikkert blive Aarsag til mange Forviklinger og meget Vrøvl om, hvad der er

nødvendigt, og hvad der er unødigt, det er der ingen Spørgsmaal om.

Som ærede Medlemmer ville have set, have 15 Medlemmer stillet 2 Ændringsforslag, som jeg meget skal anbefale til det høje Ting. Jeg tror, at disse Ændringsforslag ville kunne tilfredsstille begge Parter, baade den kørende og Automobilisten. De ville kunne tilfredsstille den kørende, fordi den kørende paa alle Veje vil kunne sikre sig imod, at der sker ham Overlast, og at der sker Ulykke og Skade, og de ville ogsaa kunne tilfredsstille Automobilisten, idet han aldrig vil blive forhindret i at komme frem; han kan til enhver Tid komme frem, naar den forankørende har foretaget de Sikkerhedsforanstaltninger, han skal. Dersom disse Ændringsforslag blive vedtagne, tror jeg, de ville kunne løse det ret vanskelige Spørgsmaal om Forbikørsel af de Automobiles, der komme bagfra. Vi have, hvad der egentlig ogsaa er absolut nødvendigt, ved vort første Ændringsforslag delt Pligterne i to Dele. Vi lægge først en Pligt paa Automobilisten, idet vi sige: Saa snart en Automobilist kommer bagfra, og den forankørende ved med sig selv, at hans Heste ere bange, kan han ved Tegn gøre Automobilisten opmærksom derpaa, og saa skal Automobilisten straks standse. Men saa snart det er sket, saa snart Automobilisten har efterkommet sin Pligt, lægge vi en Pligt paa den kørende, idet vi sige, at saa skal han straks foretage sig noget. Hvad dette noget er, er det ikke saa let bestemt at angive, men vi have sagt, at han f. Eks. skal staa af Vognen eller køre til Side, eller ogsaa foretage noget andet efter Omstændighederne. Men han skal altsaa straks foretage sig noget, og gør han ikke det, har Automobilisten Lov at køre videre. Jeg er vis paa, at hvis dette Forslag bliver vedtagen, vil det skabe Tilfredshed hos begge Parter. Det har selvfølgelig aldrig været min Hensigt at ville lægge nogen unødigt Hindring i Vejen for Automobilkørsel, men paa den anden Side har jeg følt, at det vilde være absolut nødvendigt, da Kørsel med disse Maskiner jo rummer en ikke ganske ringe Fare, at træffe saadanne Foranstaltninger, at de kørende kunne færdes paa Vejene med nogenlunde Sikkerhed og med nogenlunde Tryghed, og jeg er aldeles overbevist om, at ærede Medlemmer her i dette høje Ting egentlig ere enige med mig heri. Med disse faa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale disse to af mig og 14 andre Medlemmer stillede Ændringsforslag